

Filmfestival Leipzig 2011

Dokumentar- og animationsfilmfestival Leipzig 17.-23. oktober 2011

Dokumentarfilm: virkelighedsbeskrivelse eller kunst

Det spørgsmål kan man overveje, når man i en uge har set 12 dokumentar film som medlem af den økumeniske jury. Det rimelige svar er vel, at det gerne skulle være begge dele. Men man fornemmer en tendens i retning af, at det kunstneriske hos instruktørerne spiller en meget stor rolle i såvel kamera som klip. Dette gør ikke filmene dårligere, men der kan være en risiko for, at det beskrivende, som skulle være dokumentarfilmens hovedanliggende, fortoner sig og bliver uklart.

På denne festival så man film af meget høj dokumentarisk og kunstnerisk kvalitet. Men der var film, hvor instruktørens anliggende blev uklart bl.a. på grund af en redigering, der alt for ofte springer fra det ene korte klip til et andet, så man ikke rigtig når at fange pointer og facts.

Det gælder f.eks. den russiske instruktør Victor Kassakovskys storslåede film: "Vivan Las Antipodas", hvor der veksles mellem 4 diametrale steder i et tværsnit gennem kloden f.eks. Argentina og Kina. Filmen er et overflødhedshorn af smukke beskrivelser af natur og miljø. Men der klippes undertiden så hurtigt og uformidlet, at man ikke helt bliver klar over, hvor man nu er. Man sidder tilbage med en ærgrelse over, at et filmprojekt med et budget på 1,5 mill. Euro ikke kommer igennem med et mere klart budskab.

Meget mere klar er den mexicanske film af Tatiana Huezo: "The Tiniest Place". En beskrivelse af nogle mennesker, der vender tilbage til en deres landsby i El Salvador, som blev ødelagt til grunden under borgerkrigen 1979-92. Nogle overlevende vender tilbage til byen for at genopbygge deres liv på ny. På fremragende vis lykkes det instruktøren at få disse mennesker til at fortælle åbent om deres skæbner. Instruktøren lader personerne

Kirke og Film Festivalrapport

fortælle i baggrunden, mens billeder af dem og deres nye hverdag vises meget dygtigt i klip og motiv. Billedsiden og fortællingen er et mønstereksempel på, hvordan en trang skæbne vendes til nyt håb.

Et andet og ligeså godt eksempel fra en helt anden verden er den tyske film fra 2011: "Work hard – play hard". Den er instrueret af Carmen Losmann, og er en film om ikke-territoriale kontorlokaler, multi-mobile videnarbejdere i en topmoderne virksomhed. En "road movie", der forsøger at afdække arbejdslivet i verden af i morgen. Her tages man med på en rejse gennem den post-industrielle management verden, hvor mennesket er en ressource, der skal udvikle sig og udfolde sig i et sterilt og tjekket kontorlandskab. Man ser arkitekten beskrive sine ideer om indretningen af et moderne arbejdsmiljø. Her er kommunikationsmidler, bekvemmelighed, produktorientering og caféen som "meeting point" integreret i hinanden. I denne nye verden vil mennesker "tilsyneladende" blive behandlet mere liberalt. Fast arbejdstid ophører med at eksistere. Ressourcen "menneske" kommer i fokus. Filmen følger nøje den højteknologisk skolede arbejdskraft - mennesker, som er meget mobile og lidenskabelige til at gøre deres arbejde til deres formål i livet. Man følger job-interviews med tre personer, der alle i en den professionelle managers tone bliver udspurgt om personlige kvalifikationer – gode og mindre gode, og om sit personlige liv – familie m.m. og om drømme og lidenskaber. Og alt bliver registreret i virksomhedens ressource-kartotek.

Filmen er af meget høj billedkvalitet, og meget klar i beskrivelsen. Den lægger på fremragende måde op til overvejelser af, hvordan mennesket vil komme til at se sig selv i denne fagre nye verden. Bliver det vigtigste mål i livet at være en god ressource? Vil nogle bukke under med tragisk skæbne til følge?

Den økumeniske jury var enige om, at en af disse to film skulle modtage vores pris på 2000 Euro. Valget var meget svært. Det endelige valg blev "Work hard – play hard". Det var væsentligst begrundet i, at filmen er et meget vigtigt billede på fremtidens arbejdsmiljø og -moral i vores egen del af verden.

Nicolai Kirche i Leipzig var udgangspunkt for de fredelige demonstrationer mod DDR regimet, som sidst i 1980'erne bredte sig til hele det daværende DDR. Under festivalen var kirken ramme om en prisuddeling fra netværket "Friedliche revolution". Siden 2009 har man herfra uddelt en pris til en film, der beskriver folkelig modstand mod totalitære regimer. Ved en meget smuk ceremoni blev årets prisen "Leipziger Ring" givet til Filmen "Fragmenter af en revolution". En film, der med håndholdte cameraer og mobiltelefoner var optaget på gaden under opstanden i Iran i 2009.

Arne Kristoffersen